

Lost in translation de Sofia Coppola

Iñaki Revesado

Després d'un debut que la va passejar pels festivals de cinema més importants del món, que duia un títol tan inquietant com morbós, *Las verges suicides*, i que es va construir amb una estètica més acostada al videoclip o a la publicitat, en què es proposava la història d'unes angelicals (belles i rosses com si de nimfes es tractàs) germanes que troben sortida als problemes existencials de la sempre angoiyant adolescència en el suïcidi, la filla d'uns dels mestres del cinema actual, Francis Ford Coppola, va aconseguir l'any passat que l'aposta que s'havia fet per ella com a jove promesa en la realització, es confirmàs amb la molt més

interessant *Lost in translation*, amb la qual va tornar novament al circuit dels festivals internacionals que la van distingir amb importants guardons, cosa que va fer possible una nombrosa distribució i una repercussió a la taquilla que segurament no havia imaginat.

Seguint l'exemple de son pare (postura intel·ligent quan es té tan a prop un mestre tan extraordinari), la realitzadora ha començat en el món de la realització amb pel·lícules petites, sense estrelles, de pressuposts discrets, que recorden en la seva petitesa les primeres passes del realitzador de les ja mítiques *Rebeldes* o *La ley de la calle*. Temps tendrà d'alçar el vol cap a produccions més costoses; segurament disposarà del suport d'importants estudis després d'a-

conseguir nombroses nominacions als Oscars per *Lost in translation*, encara que seria d'agrair que el fet de manejar més doblers no sigui utilitzat per buscar talent per films buits de contingut, adornats dels sempre espectaculars efectes especials, a l'estil del que nodreix la majoria de la producció nord-americana actual. Esperem que la figura de papà Coppola sempre estigui a prop per reconduir-la i que les pel·lícules de la filla siguin tan espectaculars com intenses, com ara *Apocalipsis now* o l'extraordinària trilogia de *El Padrino*, per citar només alguns exemples.

Lost in translation és un acostament amable a la soledat. De manera intel·ligent, l'acció es desenvolupa en una de les ciutats més poblades del món, Tòquio

Lost in translation té un final que vessa romanticisme i que és adient amb la història. Charlotte i Bob continuaran sols, però sempre tendran per recordar els dies llargs a Tòquio

(la soledat és encara més evident i terrible quan estàs envoltat d'un eixam de persones), en què les circumstàncies fan que es trobin, en l'atmosfera impersonal i asèptica d'un hotel de decoració minimalista, un actor madur de Hollywood, Bob Harris (interpretat per Bill Murray) i una jove de vint anys, Charlotte, que acompanya al seu estrenat espòs (fotògraf de prestigi) en un viatge en què ella no té cap paper assignat, fora del de simple acompanyant, que interpreta Scarlett Johansson. La soledat enmig de la gran urbs. Bob ha arribat a Tòquio per enregistrar un spot publicitari per una marca de whisky. En els seus desplaçaments professionals (de l'hotel al set de gravació i viceversa) l'acompanyen un seguit d'amables japonesos que s'esvaeixen

quan ha quedat completat el pla de treball. La resta del temps, el que la majoria dels humans aprofitarem per fer un volt per una ciutat tan llunyana, Bob el distribueix entre la solitària soledat de la seva habitació i la soledat compartida de la cafeteria de l'hotel, banyada amb alguns tassons d'alcohol que excedeixen la dosi aconsellada. No l'interessa el que es mou a la ciutat, de la mateixa manera que sembla no interessar-li la família que ha deixat als Estats Units, com es manifesta en les successives converses que manté per telèfon amb la seva dona. O bé Bob ja està de tornada de la majoria de les coses, o si no, està immersit en la crisi dels cinquanta, en adonar-se que només tenim una vida, que la que ell s'ha construït no li agrada ni una mica i que

ja és massa tard per començar de bell nou. Per la seva banda, la jove Charlotte comença a sentir les primeres galdades de la recent estrenada vida adulta. Casar-se amb un jove, ric i famós fotògraf que se l'endú en els seus viatges arreu del món pot ser un bon pla quan es tenen vint anys. El problema sorgeix quan Charlotte es demana què és el que hi fa ella, a Tòquio, lluny de tot el que estima, acompanyant un home que viu només per les seves fotografies. Bob i Charlotte tenen massa temps lliure i moltíssimes coses en què pensar, tal vegada per això pateixen d'insomni i són assidus a la cafeteria de l'hotel fins a les primeres hores de la matinada. La introducció del film, amb la presentació dels dos personatges, s'estén fins a ben entrat el metratge; la realitzadora múltiples aporta detalls que incideixen en el lent transcurs del temps per a aquells que no tenen res a fer. És així com les dues soledats estan predestinades a acompanyar-se en la ciutat renouera. Entre Bob i Charlotte comença a haver-hi una complicitat nascuda de la necessitat de companyia mútua en la barra de la cafeteria de l'hotel que els alleugereixi l'insomni. Tots dos, lluny de la seva terra, de la seva vida habitual, comparteixen el moment important en què es troben, en què han de prendre una decisió que marqui una inflexió en les seves existències. Silencis, mirades, converses pausades que els van acostant fins a néixer una bella història d'amor. Un amor tranquil, sense estridències, apassionat, però sense sexe, en què els cims de la sensualitat es troben en un cap reclinat sobre una espatlla, o en una carícia suau en la pell verge d'un peu. *Lost in translation* té un final que vessa romanticisme i que és adient amb la història. Charlotte i Bob continuaran sols, però sempre tendran per recordar els dies llargs a Tòquio.

El film no només va suposar la confirmació de Sofia Coppola, també va obrir les portes de Hollywood a Scarlett Johansson (juntament, cal dir-ho, amb la seva interpretació a *La joven perla*) i va recuperar Bill Murray. Sembla que en el seu següent projecte la realitzadora abandona les històries actuals per acostar-se a la França del segle XVIII, per fer un retrat de la reina Maria Antonieta; esperem que la seva incursió en el cinema d'època estigui a l'alçada de les expectatives creades.

